

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ ОТ

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ
44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

основание: чл. 149, ал. 1, т. 2 от
Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На 27.11.2018 г. 44-то Народно събрание прие Закона за бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г. (наричан по-долу за краткост „ЗБНЗОК за 2019 г.“, „оспорен закон“ или „атакуван закон“). ЗБНЗОК за 2019 г. беше обнародван в „Държавен вестник“, бр. 102 от 11 декември 2018 г. (в сила от 01.01.2019 г.)

Чрез § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след изрази „1 януари 2019 г.“ от Преходните и заключителни разпоредби („ПЗР“) на ЗБНЗОК за 2019 г. са направени изменения, допълнения и отменяния на разпоредби в седемнадесет основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни закона, а именно - Закона за здравето, Закона за

*Одговорен
к.с. № 17 / 18г.
издирени за
документите
Телур
20.12.18г.
Ангел Д.*

здравното осигуряване, Закона за лечебните заведения, Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина, Закона за трансплантация на органи, тъкани и клетки, Закона за съсловните организации на лекарите и на лекарите по дентална медицина, Закона за съсловната организация на магистър-фармацевтите, Закона за съсловните организации на медицинските сестри, акушерките и асоциираните медицински специалисти, на зъботехниците и на помощник-фармацевтите, Закона за Българския Червен кръст, Закона за данъците върху доходите на физическите лица, Закона за закрила на детето, Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, Закона за корпоративното подоходно облагане, Закона за кръвта, кръводаряването и кръвопреливането, Закона за медицинските изделия, Закона за обществените поръчки и Изборния кодекс, чиито предмет и регулирани обществени отношения нямат нищо общо и никаква връзка и отношение с предмета и обществените отношения, вменени и уредени от ЗБНЗОК за 2019 г.

1. Оспорените законови разпоредби - § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. противоречат на чл. 4, ал. 1 от Конституцията (принцип на правовата държава и съдържащите се в него изисквания за правна сигурност, правна стабилност, правна предвидимост, правна предсказуемост, пропорционалност, съразмерност и „забраната за прекомерност“).

Конституционният съд много пъти се е произнасял в своята практика за същността и съдържанието на понятието „*правова държава*“, като е приел, че конституционният принцип на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) „*във формален смисъл*“ включва в своето

съдържание и обхват изискванията за правна сигурност, правна стабилност, правна предвидимост и правна предсказуемост (в този смисъл са и *Решение № 1/2005 г.*, *Решение № 7/2005 г.* и др. на Конституционния съд). Разбира се, този конституционен принцип следва да намери своето естествено отражение и логично проявление във всички сфери на българското законодателство и правна система, включително и в областите на правно регулиране и съдържанието на бюджетните, основополагащите, структуроопределящите и широкообхватните закони. В една правова държава законовата нормативна уредба не може да създава правна несигурност, нестабилност, непредвидимост и непредсказуемост. Именно поради това оспорените разпоредби на атакувания с настоящото искане закон противоречат на чл. 4, ал. 1 от Конституцията (принцип на правовата държава и съдържащите се в него изисквания за правна сигурност, правна стабилност, правна предвидимост, правна предсказуемост, пропорционалност, съразмерност и „забраната за прекомерност“).

Конституционният съд в своята юриспруденция имплицитно и константно поддържа разбирането, че измененията и допълненията на основополагащ, структуроопределящ или широкообхватен закон следва да се правят с отделен и самостоятелен закон за изменение и допълнение на съответния действащ основополагащ, структуроопределящ или широкообхватен закон, като се отчитат особеностите на предмета и обхвата на правната уредба, защото само тогава ще бъде спазено правилото за стабилното, сигурно, предвидимо и предсказуемо правно регулиране в действащото законодателство и ще се постигне съответствие с принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията (аргументи от *Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд). Всички горепосочени седемнадесет закона, изменени и допълнени от атакуваните разпоредби в ПЗР на оспорения

ЗБНЗОК за 2019 г., са основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни закони, тоест закони с фундаментално място и съществена роля в съответните отрасли на българската правна система.

Измененията и допълненията в не един или два, а в цели седемнадесет основополагащи, структуроопределящи или широкообхватни български закона, които изменения и допълнения са направени със закон, чийто предмет и обхват няма нищо общо и никакво пряко отношение и връзка с предметите и обхватите на изменените и допълнени седемнадесет закона, не могат да бъдат определени по друг начин, освен като драстично противоречащи на правилото за стабилното, сигурно, предвидимо и предсказуемо правно регулиране в действащото законодателство и правна система – нарушение, което влиза в съществена колизия с изискванията за правна сигурност, правна стабилност, правна предвидимост и правна предсказуемост, които са неделими елементи от принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Точно поради това горепосочените атакувани разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., внасящи изменения, допълнения и отменяния в цитираните седемнадесет закона, са противоконституционни.

Нещо повече, всички горесцитирани седемнадесет закона, които се изменят и допълват с оспорените разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., са определени като основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни от самия министър на здравеопазването Кирил Ананиев в хода на пленарното обсъждане на законопроекта на първо четене на 06.11.2018 г., който казва, че *„структурните промени“*, които Министерският съвет предлага чрез ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. в други закони са *„промените в правната, организационната, управленската, контролната среда“*, тоест това са основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни промени със съществено

въздействие върху много на брой и фундаментални области на правната система. Нещо повече – министър Кирил Ананиев в същото си изказване признава и потвърждава, че чрез тези „структурни промени“ в ПЗР на оспорения ЗБНЗОК за 2019 г. се създава „средата за новия здравноосигурителен модел“.

Конституционно недопустимо е „средата за новия здравноосигурителен модел“ и „структурните промени в правната, организационната, управленската, контролната среда“ в най-различни области от правната система да се създават чрез преходните и заключителни разпоредби (през задния двор, образно казано) на един ограничен по своя предметен и времеви обхват ежегоден бюджетен закон, какъвто е формалният ЗБНЗОК за 2019 г., който по своята правна същност и правна природа не би следвало дори да съдържа правни норми (съответни аргументи от *Решение № 17/1995 г.* и *Решение № 2/2009 г.* на Конституционния съд), още по малко правни норми, създаващи нов модел в здравното осигуряване, „структурни промени“ в съвсем различни области от обективното право и внасящи изменения и допълнения в цели седемнадесет основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни закона. В една правова държава такъв законодателен абсурд, какъвто е процесният случай, не би следвало да съществува и няма как да бъде допуснат.

Достатъчно „красноречивият“ факт, че с ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. се внасят изменения и допълнения в не един или два, а в цели седемнадесет други закона, чиито предмет и обхват нямат пряка връзка и пряко отношение с предмета и обхвата на оспорения ЗБНЗОК за 2019 г., означава и това, че атакуваните с настоящото искане законови разпоредби са в директно противоречие и с изискванията за пропорционалност, съразмерност и забрана на прекомерност, които също са компоненти на принципа на правовата

държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията. В утвърдената практика на Конституционния съд посочените изисквания за пропорционалност, съразмерност и забраната за прекомерност са приети и признати за компоненти на принципа на правовата държава, прогласен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията (*Решение № 14/2014 г.* на Конституционния съд). Логично и необходимо е тези компоненти на правовата държава да намерят своето отражение и проявление и в контекста на законодателния процес, както и в съдържанието, обхвата и преходните и заключителни разпоредби на ежегодните бюджетни закони, каквито са Законът за държавния бюджет на Република България, Законът за бюджета на държавното обществено осигуряване и Законът за бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

2. Оспорените законови разпоредби - § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след изреча „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. противоречат на чл. 84, т. 2 и чл. 87, ал. 2 от Конституцията в контекста на свързаните с тях решения на Конституционния съд, цитирани в настоящата точка по-долу, относно правната същност на Закона за държавния бюджет. Логично е, че нормите на чл. 84, т. 2 и чл. 87, ал. 2 от Конституцията в светлината на същата юриспруденция на Конституционния съд имат съответно приложение и по отношение на бюджета на Националната здравноосигурителна каса и съответно ежегодния Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса. Изводите, схващанията и разбиранията на Конституционния съд, посочени в цитираните в настоящата точка негови релевантни решения, следва да важат по принцип за всички видове ежегодни бюджетни закони – както за Закона за държавния бюджет на

Република България, така и съответно за Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване и Закона за бюджета на националната здравноосигурителна каса.

В *Решение № 17/1995 г.* Конституционният съд защитава схващането си, че от гледна точка на предметното си съдържание ежегодните бюджетни закони влизат в категорията „*други актове на Народното събрание*“. Те не са закони - нормативни актове в материален смисъл, а са закони само по наименованието си, тоест закони във формален смисъл. В същото решение се поддържа разбирането, че всеки ежегоден бюджетен закон е само формален закон, защото не съдържа правни норми, които уреждат обществени отношения (по смисъла на Закона за нормативните актове). Ежегодните бюджетни закони са закони във формален смисъл само защото под наименованието „закон“ те са гласувани от Народното събрание (*Решение № 17/1995 г.* и *Решение № 2/2009 г.* на Конституционния съд). В разходната си част те съдържат разпоредби, с които се овластяват държавните органи да извършат необходимите им разходи на държавни парични средства до определен размер. Текстовете на ежегодните бюджетни закони са актове, с които се управляват средствата от общодържавния паричен фонд. В горесцитираното *Решение № 17/1995 г.* Конституционният съд споделя схващането, че те са управленски (административни) актове, които, без да променят своята основна юридическа характеристика, се издават в присъщата на актовете на Народното събрание форма (закон) и по предвидената за законодателния орган процедура. Същите разбирания на конституционната юрисдикция следва да важат съответно и за който и да е вид ежегоден бюджетен закон, включително за ежегодния Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

По своята правна природа всеки бюджет (независимо дали е на

държавата, на държавното обществено осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса) е финансов план, финансова програма за реализиране на определени политики, а конкретно бюджетът на НЗОК е финансов план, финансова програма за реализиране на здравни политики. Именно поради това ежегодните бюджетни закони (Законът за държавния бюджет на Република България, Законът за бюджета на държавното обществено осигуряване и Законът за бюджета на Националната здравноосигурителна каса) са само „формални закони“ - защото под наименованието „закон“ те са гласувани от Народното събрание и по принцип не съдържат правни норми (аргументи от *Решение № 17/1995 г.* и *Решение № 2/2009 г.* на Конституционния съд). Конституционно недопустимо е чрез един формален закон, какъвто е ЗБНЗОК за 2019 г., който дори не би следвало да съдържа правни норми (доводи от *Решение № 17/1995 г.* и *Решение № 2/2009 г.* на Конституционния съд), да се внасят изменения и допълнения в цели седемнадесет основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни материални закона, уреждащи обществени отношения, нямащи пряка връзка и отношение към приходната и разходната част на бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г.

Всеки ежегоден бюджетен закон (включително и ежегодният Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса) е само формален закон и чрез него не могат да се уреждат обществени отношения извън неговия специфичен предмет, още по малко да се уреждат други обществени отношения с основополагащ, структуроопределящ и широкообхватен характер.

Като е извел Закона за държавния бюджет в отделен ред от останалите закони по т. 1 на чл. 84 от Конституцията, конституционният законодател е отчел както значимостта, но и особения характер на

държавния бюджет (*Решение № 6/2001 г. на Конституционния съд*).

Спецификата на предметното съдържание на всеки ежегоден бюджетен закон - бюджета, със своя повтарящ се, но винаги различен по своята конкретност предмет, както и бюджетните отношения с характера си на основни обществени отношения, неподдаващи се на трайна, но изискващи периодично своята едногодишна с оглед на действието си във времето уредба, са наложили не само особено вътрешно структуриране, но и различна техника при оформяне на различните по правната си природа разпоредби, които съответният ежегоден бюджетен закон съдържа. В основната си част ежегодните бюджетни закони утвърждават цифрови изразения на приходи и разходи, които чрез включването си в закона се превръщат в показатели. В тези показатели и съотношението между тях до голяма степен се изразява цялостната философия на съответния годишен бюджетен закон (*Решение № 2/2009 г. на Конституционния съд*). Тези особености, посочени от Конституционния съд, със сигурност трябва да намерят своето съответно приложение към всички видове ежегодни бюджетни закони, включително към ежегодния Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса. **Въз основа на тези схващания на Конституционния съд може да се направи логичният извод, че е конституционно недопустимо чрез ограничения по своя предмет и времеви обхват ежегоден Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса, който в материален смисъл е само един управленски (административен) акт и формален закон, уреждащ бюджета на НЗОК, да се внасят изменения и допълнения в цели седемнадесет основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни материални закона, регулиращи обществени отношения, нямащи пряка връзка и отношение към приходната и разходната част на бюджета на Националната здравноосигурителна каса за 2019 г.**

Релевантно в конкретния случай е и *Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд, което съдържа важни разбирания относно изискването за пряка връзка и пряко отношение между ежегодните бюджетни закони и изменените/допълнени чрез тях други закони, както и досежно условията за конституционността на направените чрез ежегоден бюджетен закон изменения и допълнения на други закони. Това важно решение следва да важи за всички видове ежегодни бюджетни закони, включително и за ежегодния Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

Практика на Народното събрание, основана на Закона за нормативните актове и Указа за неговото прилагане, е със преходните и заключителните разпоредби на един закон да се регулира изменяне и допълване на други закони, с които първият има **пряка връзка** (*Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд). Законът за нормативните актове и Указът за неговото прилагане са особено значими за законодателството нормативни актове, приети през 1973 г. и продължаващи да действат с изменения и при сегашната Конституция.

Ежегодните бюджетни закони са ограничени по действието си във времето и по предметния си обхват. Конституционният съд поддържа, че когато чрез преходните и заключителни разпоредби на ежегоден бюджетен закон се правят изменения и допълнения в други закони, това би било конституционносъобразно, само ако тези изменения и допълнения в други действащи закони имат пряко отношение към приходната и разходната част на съответния ежегоден бюджет и когато тези други действащи закони са финансови закони (*Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд) или от гледна точка на отрасловия си характер те са част от материята на бюджетното право, тоест материята, свързана с бюджетните приходи и разходи. Ясно е, че това значимо решение на Конституционната юрисдикция ще важи съответно за

всички видове ежегодни бюджетни закони, включително и за ежегодния Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

В конкретния процесен случай обаче оспорените с настоящото искане законови разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., внасящи изменения и допълнения в цели седемнадесет други закона, нямат пряка връзка и пряко отношение към приходната и разходната част на ЗБНЗОК за 2019 г. и следователно дори и само на това основание и поради тази причина оспорените законови разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. са противоконституционни (аргументи от *Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд). Нещо повече – нито един от изменените и допълнени седемнадесет закона не може да се квалифицира като чисто финансов или бюджетен по смисъла на горечитираното *Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд.

В *Решение № 7/2005 г.* Конституционният съд вече се произнасял по повод конкретен ежегоден бюджетен закон и досежно въпроса за необходимото изискване, че предложенията за изменение и допълнение, направени между първо и второ четене, респективно приетите на второ гласуване изменения и допълнения, следва да не излизат от общия дух, общите принципи, целите и предмета на законопроекта, тоест те трябва да имат не само пряка връзка и пряко отношение, но и да произтичат от този общ дух, общи принципи, предмет и цели на законопроекта, неговата сърцевина - приходната и разходната част на съответния ежегоден бюджетен законопроект. Ясно е, че посоченото релевантно решение на Конституционната юрисдикция следва да намери логичното си съответно приложение към всички видове ежегодни бюджетни закони, включително и към ежегодния Закон за бюджета на Националната здравноосигурителна каса.

В конкретния процесен случай, с който е сезиран Конституционния съд чрез настоящото искане обаче оспорените

законови разпоредби от ПЗР в ЗБНЗОК за 2019 г., внасящи изменения и допълнения в цели седемнадесет закона, не само че не произтичат от общия дух, общите принципи, целите и предмета на законопроекта (каквото е горепосоченото изискване, утвърдено от Конституционния съд в неговото цитирано *Решение № 7/2005 г.*), но и нямат никаква пряка връзка и пряко отношение към този общ дух, общи принципи, предмет и цели на ЗБНЗОК за 2019 г., което означава, че атакуваните законови разпоредби са противоконституционни дори само на това основание. Оспорените разпоредби в редакцията, в която са приети на второ гласуване от Народното събрание, са предложени от постоянната комисия по бюджет и финанси между първо и второ гласуване, която на свое заседание, проведено на 22 ноември 2018 г., е приела доклада си за второ гласуване.

3. Оспорените законови разпоредби - § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. противоречат на конституционните правила на законодателния процес - чл. 87, ал. 1 и 88, ал. 1 от Конституцията, както и на фундаменталния принцип на публичността в парламентарното управление, изведен от чл. 1, ал. 1 от Конституцията и категорично утвърден в конституционноправната доктрина и практиката на парламентаризма.

Конституционният съд неведнъж е констатирал, че уредбата на законодателния процес в Конституцията е пестелива. Поради това цялостният механизъм, представляващ процедурата, по която се извършват обсъждането и гласуването на законите, е доразвит и конкретизиран в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

(ПОДНС), който е особен акт, приет въз основа на самата Конституция (чл. 73). Съдът се е произнасял и по правилото за задължителните две гласувания на всеки законопроект в следния смисъл: двете „четения“ са две решаващи фази на законодателния процес и протичат като обсъждане и гласуване в пленарната зала на парламента. Освен в парламентарната зала обаче законопроектите се обсъждат и гласуват и в постоянните комисии на Народното събрание. След като на първо четене законопроектът бъде обсъден и приет в неговата цялост, народните представители и водещата постоянна парламентарна комисия имат възможност да предлагат изменения и допълнения по законопроекта. Тази фаза не е спомената изрично в Конституцията, но без възможността законопроектът да бъде изменян и допълван второто четене в парламентарната зала би загубило своя смисъл. Предложенията на народните представители се обсъждат в постоянната комисия, която е „водеща“ по конкретния законопроект, включват се в нейния доклад за второ четене, обсъждат се и в пленарна зала и се гласуват. Следователно в така установената процедура имплицитно е заложено правилото, че има и такива текстове, които ще са обсъдени и приети само веднъж в пленарната зала на второ четене, тъй като са били предложени между първото и второто четене на законопроекта. **Това се прилага обаче задължително в съчетание с правилото на парламентарното право, че такива предложения се обсъждат и гласуват на второ четене само ако имат пряка връзка с принципите и обхвата на законопроекта, приет на първо четене** (аргументи от *Решение № 28/1998 г.*, *Решение № 1/1999 г.*, *Решение № 14/2001 г.*, *Решение № 4/2002 г.*, *Решение № 7/2005 г.*, *Решение № 6/2007 г.*, *Решение № 5/2009 г.*, *Решение № 8/2010 г.*, *Решение № 1/2011 г.*, *Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд).

Факт е, че предложенията за изменения и допълнения, направени от водещата постоянна парламентарна комисия между

първо и второ гласуване на оспорения ЗБНЗОК за 2019 г., които впоследствие бяха приети от Народното събрание на второ гласуване, нямат никаква пряка връзка и пряко отношение към приходната и разходната част на ЗБНЗОК за 2019 г. и към неговите принципи и обхват и дори само на това основание оспорените законови разпоредби следва да бъдат прогласени за противоконституционни поради противоречие с горепосочените правила на законодателния процес, препотвърдени и в контекста на юриспруденцията на Конституционния съд (*Решение № 28/1998 г., Решение № 1/1999 г., Решение № 14/2001 г., Решение № 4/2002 г., Решение № 7/2005 г., Решение № 6/2007 г., Решение № 5/2009 г., Решение № 8/2010 г., Решение № 1/2011 г., Решение № 10/2012 г.* на Конституционния съд).

Целта на атакуваните законови разпоредби от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г. е ясна – да се избегне пълноценният публичен дебат чрез внасянето на тези изменения и допълнения по бързата и къса писта на второто гласуване в законодателния процес и през „затъмнения“ заден двор на преходните и заключителни разпоредби и то на един чисто формален закон, какъвто е ЗБНЗОК за 2019 г., който по своята правна същност и правна природа не би следвало да съдържа правни норми, още по-малко правни норми, внасящи изменения и допълнения в основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни закони, чиито предмети дори нямат никаква пряка връзка и пряко отношение с предмета на оспорения ЗБНЗОК за 2019 г. Това е в тежко нарушение и на фундаменталния принцип на публичността в парламентарното управление, изведен от чл. 1, ал. 1 от Конституцията и категорично утвърден в конституционноправната доктрина и практиката на парламентаризма и осигуряващ прозрачността на парламентарните дебати и законодателния процес. Парламентаризмът има както формално-процедурни, така и материално-субстанциални измерения,

които следва да бъдат спазвани от Народното събрание във всеки законодателен процес и при всеки публичен дебат, особено когато става въпрос за изменения и допълнения на огромен брой основополагащи, структуроопределящи и широкообхватни закони.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

1. Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията да установите противоконституционност на § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21; § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., като противоречащи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията (принцип на правовата държава и съдържащите се в него изисквания за правна сигурност, правна стабилност, правна предвидимост, правна предсказуемост, пропорционалност, съразмерност и „забраната за прекомерност“).

2. Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията да установите противоконституционност на § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след израза „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., като противоречащи на чл. 84, т. 2 и чл. 87, ал. 2 от Конституцията в светлината на разбиранията на Конституционния съд, отразени в цитираните в т. 2 по-горе негови решения.

3. Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията да установите противоконституционност на § 11, § 12, § 14, § 15, § 16, § 17, § 18, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23, § 24, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 31, § 32, § 33, § 34, § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 42 и § 43 в частта след изреча „1 януари 2019 г.“ от ПЗР на ЗБНЗОК за 2019 г., като противоречащи на конституционните правила на законодателния процес - чл. 87, ал. 1 и 88, ал. 1 от Конституцията, както и на фундаменталния принцип на публичността в парламентарното управление, изведен от чл. 1, ал. 1 от Конституцията и категорично утвърден в конституционноправната доктрина и практиката на парламентаризма.

Народни представители:

1. Корнелия Николов
2. Георги Михайлов
3. Гергьот Николов
4. Цветан Стефанов
5. Иван Чирмиски
6. Крум Зорев
7. Георги Стоянов
8. Ангелия Кисарева
9. Валентина Калчева
10. Драгошар Стойчев

11. Ренка Терина
 12. Чавдар Великов
 13. Денчо Богданов
 14. Йордан Младенов
 15. Димитър Георгиев
 16. ВАСИЛ Антонов
 17. Любомир Бонев
 18. Петко Мелчев
 19. Иван Тимчев

20. Филип Попов
 21. Дюра Яковска
 22. Станислав Владимиров
 23. Георги Свиревски
 24. Стефан Заманков
 25. Мико Стояков
 26. Николка Мелев
 27. Тацо Ерменков
 28. Цветан Томчев
 29. Кристина Сирова
 30. Александър Амишев

31. Петр Виталов
32. Николай Гонков
33. Иван Александрович Уваров
34. Илья Луцкис - Леско
35. Игорь Александрович Агеев
36. Дмитрий Степанович Воронков
37. Иван Иванович Тунев
38. Павел Георгиев
39. Николай Михайлов
40. Иван Дмитриевич Устинов
41. Александр Степанов
42. Павел Степанов
43. Виктор Михайлович
44. Валентина Александровна
45. Георгий Степанович
46. Владимир Александрович
47. Алексей Степанов
48. Иван Степанов
49. Григорий Степанов
50. Дарья Степановна
51. Михаил Степанов

52. Николай Боткинлов
53. Мрене Илциасов
54. Свейза Бываева
55. Богдан Бучев -
56. Стоян Музев
57. Тодор Байзев
58. Витко Неделиев
59. Нелко Байзев
60. Кристиан Вучичи
61. Христо Проданов
62. Анконе Димеши
63. Крашмир Яков
64. Уло Хрнов
65. Петер Кбнев
66. Димитар Данчев